

KARDINALOVA HOMILIJA

U MISNOM SLAVLJU SVETKOVINE SVIH SVETIH

Crkva Krista Kralja na Mirogoju, 1. studenoga 2012.

Čitanja: Otk 7,2-4. 9-14; 1 Iv 3,1-3; Mt 5,1-12a;

Draga braćo i sestre!

1. Na pedesetu obljetnicu početka Drugog vatikanskog koncila, jedanaestoga prošlog mjeseca, papa Benedikt XVI. otvorio je Godinu vjere, kako bismo iznova otkrili radost vjerovanja i životnu važnost što ju ima vjera za sve ljude. Vjeru se ne smije sužavati držeći je vezanom samo za prošlost, ili svodeći je samo na običaje, na mjeru onoga što nam se sviđa, onoga što se sviđa javnome mnijenju, nego – nasuprot tome – vjerom uvodimo Boga u svoj život, u vjeri život živimo u zajedništvu s Bogom.

Vjera daje smisao našem životu, širi nam obzore. »Vjera, naime, raste kada se živi kao iskustvo primljene ljubavi i kada se prenosi kao iskustvo milosti i radosti. Ona daje da naš rad urodi plodom«, kaže Benedikt XVI. (Porta fidei, 7). Vjera nam otvara put koji traje čitav život a koji vodi u život zajedništva s Bogom u njegovoj Crkvi. Taj put »započinje krštenjem, po kojem možemo Boga nazivati Ocem, a završava prijelazom iz smrti u život, plod uskrsnuća Gospodina Isusa, koji je, darom Duha Svetoga, htio učiniti dionicima svoje slave sve koji vjeruju u njega« (Porta fidei, 1).

2. Dragi vjernici, nakon homilije javno ćemo ispovjediti svoju vjeru moleći Vjerovanje koje završava riječima: »Iščekujem uskrsnuće mrtvih i život budućega vijeka«. U Katekizmu Katoličke Crkve čitamo: »Kršćansko vjerovanje – ispovijest naše vjere u Boga Oca, Sina i Duha Svetoga i u njegovo stvoriteljsko, spasiteljsko i posvetiteljsko djelo – dostiže vrhunac u proglašenju uskrsnuća mrtvih na kraju vremena i vjere u vječni život. Čvrsto vjerujemo i čvrsto se nadamo, da će, kao što je Krist zaista uskrsnuo od mrtvih te živi zauvijek, isto tako pravednici poslije smrti zauvijek živjeti s uskrslim Kristom, i da će ih on uskrisiti u posljednji dan« (KKC, 988-989).

Doista, »Krist... u sámoj objavi Oca i njegove ljubavi potpuno otkriva čovjeka njemu samom i objavljuje mu njegov uzvišeni poziv« (GS, 22). Krist otkriva čovjeku njegovo dostojanstvo i njegov uzvišeni poziv. Samo onda ako je čovjek i svatko od nas svjestan svojega uzvišenoga dostojanstva, sa sigurnošću spoznajemo da nismo potpuno i konačno određeni za smrt već za život vječni. Čovjek je stvoren za vječno zajedništvo života s Bogom. Stoga, »čovjek se zaista ne vara kad se priznaje višim od tvarnih elemenata i kad se ne smatra samo česticom prirode ili anonimnim elementom ljudskoga društva« (GS, br. 14,2).

3. Današnje slavlje daje jasan odgovor na temeljno i neizbježno pitanje koje se rađa u dubini čovjekova srca: za što sam stvoren, koji je smisao moga života? S biskupom kršćanske davnine, sv. Ciprijanom Kartaškim ponavljamo odgovor: »Kakva će biti tvoja slava i tvoja sreća: bit ćeš pripušten da gledaš Boga, imat ćeš čast da sudjeluješ u radostima spasenja i vječnoga svjetla zajedno s Kristom« (Epistulae, 56,10; PL 4,357B).

Stoga, slaveći vječnu proslavu Svih Svetih, Crkva danas nadilazi svaki skućeni pogled na čovjeka kojim bi ga se svodilo na to da bude samo građanin ovoga svijeta; Crkva danas opovrgava svako odbacivanje propitivanja o konačnom smislu ljudskoga života. Današnje slavlje nas oslobađa od duhovnoga raspoloženja radikalne sumnje koja se vrlo lako prelijeva u skepticizam i indiferentizam. Naime, »Bog se, zbog svoje transcendencije, može vidjeti onakav kakav jest kad on sam svoju Otajstvenost otvori neposrednom promatranju čovjeka« (KKC, 1028).

4. »Nakon toga vidjeh: eno velikoga mnoštva, što ga nitko ne mogaše izbrojiti, iz svakoga naroda, i plemena, i puka, i jezika«. Mnoštvo o kojemu govori sv. Ivan apostol u prvome čitanju jesu oni koji dođoše iz nevolje velike i koji su oprali haljine svoje i ubijelili ih u krvi Jaganjčevoj. To je mnoštvo Svih Svetih koji su prošavši kroz nevolje ovozemnoga života već prispjeli u blaženo gledanje Boga, koji su po Krvi Kristovoj primili puninu otkupljenja. Braćo i sestre, prvi i temeljni smisao današnje svetkovine jest poziv da, dok slavimo Sve Svete i pohađamo grobove svojih dragih pokojnika, zauzetije usmjeravamo svoj sadašnji život prema krajnjem cilju, a taj je život vječni s Gospodinom.

»Predragi! Gledajte koliku nam je ljubav darovao Otac: djeca se Božja zovemo, i jesmo«. Razmatranje slave Svih Svetih u vječnome životu nije samo u tome da otkrijemo krajnje određenje svoga života. Ono nam objavljuje i ono što je na početku života, odakle nam dolazi život. »Gledajte koliku nam je ljubav darovao Otac...«. Ako je naše konačno određenje život vječni, to je stoga što je svatko od nas bio voljen i željen, odnosno stvoren, kao »dijete Božje«. Uzrok našega postojanja jest taj čin ljubavi, ta »velika ljubav« koju nam je Otac darovao. U svetom smo krštenju od Boga

preporođeni te smo već sada dionici iste božanske naravi: »sad smo djeca Božja«.

5. Draga braćo i sestre, razmatranje slave Svih Svetih u vječnome životu nipošto ne dopušta bijeg iz našega ovozemnog života: od zahtjeva i teškoća našega svakodnevnoga života; i to iz dva razloga koja su nam jasno naviještena u drugome čitanju.

Prvi razlog je taj što smo već sada »djeca Božja«. Od sada posjedujemo iste uvjete, isti božanski život kojega su dionici Svi Sveti u vječnosti. U svakoga od nas već sada je položena ona klica po kojoj ćemo kada se Krist očituje biti »njemu slični jer vidjet ćemo ga kao što jest«. Da bismo bili usmjereni na život vječni od nas se, dakle, ni u jednom trenutku ne traži da bježimo iz svoga svakodnevnog života; ne traži se od nas da uranjamo u ne znam kakve transcendentalne meditacije. Što se traži od nas? Poslušajmo Riječ Božju, koja kaže: »I tko god ima tu nadu u njemu, čisti se kao što je on čist«.

6. Evo što znači biti usmjeren prema životu vječnome: ukloniti iz svoga ljudskog, zemaljskog života sve što je protivno dostojanstvu, istini, darovanosti našega biti »djeca Božja«. Nadahnuti psalmist to izlaže ovako: »Tko će uzići na Goru Gospodnju, tko će stajati na svetom mjestu njegovu? Onaj u koga su ruke nedužne i srce čisto: duša mu se ne predaje ispraznosti«. Ovdje se, braćo i sestre, dotičemo evanđeoske poruke o blaženstvima.

Ne može se uzići na Goru Gospodnju, niti stajati na svetom mjestu njegovu, ukoliko nisu ispunjeni uvjeti koji se spominju u blaženstvima današnjeg Evanđelja. Blaženstva koja je Isus proglasio nisu važeće usmjerenje samo za onoga koji bi htio dostići posebnu moralnu savršenost.

Blaženstva su jednostavno neophodan uvjet za ulazak u život vječni. Ideali koji nam se danas predstavljaju nisu samo stupanj moralne ili vjerske savršenosti, oni su jednostavno smjerokazi da se ostane na putu prema raj. Inače se luta stranputicama, ako se iz dana u dan ne postaje sve više siromašan duhom, čist srcem, gladan i žedan pravednosti i tako redom.

7. Ostati na putu prema raj u znači živjeti ovozemni život u zajedništvu s Bogom slijedeći Isusov primjer u ljubavi Duha Svetoga. To se očituje po dobroti srca, po poniznosti, blagosti i milosrđu, po ljubavi prema pravednosti i istini, po zauzimanju za mir i pomirenje. Možemo reći da je to iskaznica koja nas kvalificira kao Božje prijatelje; to je putovnica koja nam omogućuje ulazak u vječni život.

Danas, i ovih dana, dok na Mirogoju i drugim grobljima našega Grada i domovine Hrvatske, razmišljamo o životu i zahvaljujemo Bogu za svoje drage pokojne, molimo zagovor Presvete Bogorodice Marije, blaženog Alojzija Stepinca i Svih Svetih, koji već uživaju puninu vječnoga života jer su išli putem evanđeoskih blaženstava, da i nas štite na našem putu prema punini života u zajedništvu s Bogom. Amen.